

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Gabriely Bašné a soudců Mgr. Ondřeje Hrabce a Mgr. Kateřiny Kozákové a ve věci

žalobce

TOP-MON-STAV s.r.o., IČO 247 63 934
sídlem Přecechtělova 2405/23, 155 00 Praha 5
zastoupen advokátem JUDr. Petrem Novotným
se sídlem Archangelská 1, 100 00 Praha 10

proti

žalovanému

Státní úřad inspekce práce
se sídlem Kolářská 451/13, 746 01 Opava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 8. 2021, č. j. 3519/1.30/21-3, sp. zn. S9-2021-26,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobce se žalobou domáhal přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Jihomoravský kraj a Zlínský kraj se sídlem v Brně (dále „prvostupňový správní orgán“) ze dne 22. 4. 2021, č. j. 1438/9.30/21-9, kterým byl žalobce uznán vinným z přestupku:

A) podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění rozhodném (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), kterého se dopustil tím, že umožnil výkon nelegální práce, jak ji definuje § 5 písm. e) bod 1 a bod 2. zákona o zaměstnanosti, když na pracovišti stavby:

a) rekonstrukce mostu na ulici Nadjezd, Otrokovice, umožnil cizincům ukrajinské příslušnosti:

(i) V. K., nar. X, v období od 12. 6. 2019 do 1. 7. 2019,

(ii) O. L., nar. X, v období od 4. 6. 2019 do 1. 7. 2019,

b) rezidence Sadová na ulici Sadová 3827, Zlín, umožnil cizincům ukrajinské příslušnosti:

(i) I. D., nar. X, v období od 1. 4. 2020 do 24. 6. 2020,

(ii) Y. S., nar. X, v období od 1. 4. 2020 do 24. 6. 2020,

(iii) S. F., nar. X, v období od 1. 4. 2020 do 24. 6. 2020,

výkon závislé práce spočívající v pomocných stavebních pracích, mimo pracovněprávní vztah, čímž byl porušen § 3 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění rozhodném (dále jen „zákoník práce“) a bez povolení k zaměstnání, čímž byl porušen § 89 odst. 2 zákona o zaměstnanosti;

B) dle § 140 odst. 1 písm. e) zákona o zaměstnanosti, jehož se obviněný dopustil tím, že umožnil výkon nelegální práce dle § 5 písm. e) bod 3. zákona o zaměstnanosti, když na pracovišti stavby rekonstrukce mostu na ulici Nadjezd, Otrokovice, umožnil cizinci ukrajinské příslušnosti: V. K., nar. X, v období od 12. 6. 2019 do 1. 7. 2019, výkon závislé práce spočívající v pomocných stavebních pracích, bez platného oprávnění k pobytu na území ČR, čímž byl porušen § 89 odst. 2 zákona o zaměstnanosti;

C) dle § 140 odst. 2 písm. d) zákona o zaměstnanosti, jehož se obviněný dopustil tím, že neměl dne 5. 9. 2019 v místě pracoviště stavby rekonstrukce mostu na ulici Nadjezd, Otrokovice, kopii dokladu prokazujícího existenci pracovněprávního vztahu, konkrétně dohody o provedení práce ze dne 30. 7. 2019 pana I. Z., nar. X, čímž byl porušen § 136 odst. 1 zákona o zaměstnanosti.

Za shora uvedené přestupky byl žalobci podle § 35 písm. b) a § 46 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění rozhodném (dále jen „přestupkový zákon“) uložen správní trest pokuty, a to podle § 140 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti ve výši 190 000 Kč. Žalobci byla současně uložena povinnost nahradit

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

náklady řízení ve výši 1 000 Kč podle § 95 odst. 1 přestupkového zákona a vyhlášky č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělků, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení, ve znění rozhodném.

2. Ze správního spisu vyplynulo, že prvostupňový správní orgán provedl kontrolu dne 5. 9. 2019 na pracovišti rekonstrukce mostu na ulici Nadjezd v Otrokovicích podle § 5 odst. 1 písm. a) zákona č. 251/2005 Sb., o inspekci práce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o inspekci práce“), v rozsahu § 3 zákona o inspekci práce a podle § 125 zákona o zaměstnanosti v rozsahu § 126 odst. 1 zákona o zaměstnanosti. Předmětem kontroly bylo dodržování pracovněprávních předpisů dle § 126 odst. 2 zákona o zaměstnanosti, se zaměřením zejména na umožnění výkonu a výkon nelegální práce; kopie dokladů prokazujících existenci pracovněprávního vztahu fyzické osoby; informační a evidenční povinnost při zaměstnávání zaměstnanců ze zahraničí. Průběh kontroly, zjištěné skutečnosti, jakož i doklady a písemnosti, o které se kontrolní zjištění opírá, byly zaznamenány v protokolu o kontrole ze dne 13. 3. 2020, č. j. 27731/9.72/19-25, a jsou v přílohách ve spise založeny. Žalobce podal proti kontrolním zjištěním námitky, které byly nadřízeným vyřízeny tak, že se zamítají.
3. Taktéž prvostupňový správní orgán provedl kontrolu dne 24. 6. 2020 na pracovišti stavby rezidence Sadová na ulici Sadová 3827, Zlín podle § 5 odst. 1 písm. a) zákona o inspekci práce, v rozsahu § 3 zákona o inspekci práce a podle § 125 zákona o zaměstnanosti v rozsahu § 126 odst. 1 zákona o zaměstnanosti. Předmětem kontroly bylo dodržování pracovněprávních předpisů dle § 126 odst. 2 zákona o zaměstnanosti, se zaměřením zejména na umožnění výkonu a výkon nelegální práce; kopie dokladů prokazujících existenci pracovněprávního vztahu fyzické osoby. Průběh kontroly, zjištěné skutečnosti, jakož i doklady a písemnosti, o které se kontrolní zjištění opírá, byly zaznamenány v protokolu o kontrole ze dne 8. 10. 2020, č. j. 16428/9.72/20-25, a jsou v přílohách ve spise založeny. Žalobce podal proti kontrolním zjištěním námitky, které byly nadřízeným vyřízeny tak, že se zamítají.
4. Na základě vyhodnocení výsledků (obou) kontrol prvostupňový správní orgán dne 25. 1. 2021 zahájil s žalobcem řízení pro možné spáchání přestupků podle § 140 odst. 1 písm. c), e) a odst. 2 písm. d) zákona o zaměstnanosti, a to doručením Oznámení o zahájení řízení a o provádění dokazování.
5. Následně prvostupňový správní orgán vydal rozhodnutí, kterým byl žalobce uznán vinným z přestupků, jak podrobně citováno v bodě 1. tohoto rozsudku.
6. Žalobce podal proti rozhodnutí prvostupňového správního orgánu odvolání, které žalovaný zamítl žalobou napadeným rozhodnutím. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí nejprve definoval pojen nelegální práce podle § 5 písm. e) bod 2 zákona o zaměstnanosti tak, že se jedná o výkon závislé práce fyzickou osobou mimo pracovněprávní vztah; v rozporu s vydaným povolením nebo bez povolení, nebo v rozporu se zaměstnaneckou kartou podle cizineckého zákona atp. Ohledně dalších znaků závislé práce odkázal na § 2 odst. 1 zákoníku práce s tím, že těmito definičními znaky závislé práce, které musí být splněny kumulativně, jsou: práce vykonávaná ve vztahu nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance; práce jménem zaměstnavatele; práce dle pokynů zaměstnavatele; a osobní výkon práce zaměstnancem.
7. Žalovaný uvedl, že z provedeného dokazování má za prokázané, že v případě stavebních prací prováděných na stavbě - rekonstrukce mostu v Otrokovicích má ohledně V. K. a O.

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

L. za to, že vykonávali pro žalobce závislou práci tak, jak prvostupňový správní orgán konstatoval ve výroku svého rozhodnutí. Poukázal konkrétně na protokoly o výsledku účastníka správního řízení ze dne 2. 7. 2019, č. j. KRPZ-76193-18/ČJ-2019-150026-SV, č. j. KRPZ-76191-19/ČJ-2019-150026-SV, a na Záznam o podání vysvětlení sepsaným s panem P. – hlavním stavbyvedoucím společnosti EUROVIA CS, a.s. ze dne 2. 7. 2019, č. j. KRPZ-76191-101.7.2019/ČJ-2019-150026-SV, z nichž vyplynulo, že polskou společnost WORK STATION POLAND Sp. z.o.o. neznají, nepracovali pro ni, naopak pan P. označil za jejich zaměstnavatele žalobce, když je mu mj. zasílána evidence jejich pracovní doby.

8. A v případě stavebních prací prováděných na rezidenci Sadová žalovaný rovněž uvedl, že má z dokazování ve správním řízení za prokázané, že pan I. D., Y. S. a S. F. pro žalobce vykonávali závislou práci tak, jak prvostupňový správní orgán konstatoval ve výroku svého rozhodnutí. Poukázal konkrétně na protokoly o výsledku účastníka správního řízení ze dne 24. 7. 2019, č. j. KRPZ-62707-10/ČJ-2020-150026-SV, č. j. KRPZ- 62768-11/ČJ-2020-150026-SV, č. j. KRPZ- 62730-10/ČJ-2020-150026-SV, a na poskytnutí informací pana P., stavbyvedoucího společnosti POZIMOS, a.s., jenž uvedl, že všichni pracují pro žalobce a tito uvedli, že znají pana V. (V. K. je přítom jednatel žalobce), s nímž se dohodli na odměně za vykonanou práci a platil jim i ubytování.
9. Taktéž se žalovaný ztotožnil se skutkovými zjištěními a s právním posouzením přestupků žalobce vypočtenými pod body B) a C) výrokové části prvostupňového správního rozhodnutí. Žalovaný shodně s prvostupňovým správním orgánem posoudil i výši uložené pokuty žalobci, kdy upozornil na to, že žalovaný ani po poučení prvostupňového správního orgánu nedoložil své osobní a majetkové poměry.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalované

10. Žalobce v podané žalobě namítal, že v případě přestupku provádění prací na stavbě mostu v Otrokovicích nebylo ve správním řízení hodnověrným způsobem prokázáno, že by V. K. a O. L. vykonávali pro žalobce závislou práci. Naopak měl žalobce za to, že z důkazů shromážděných žalovaným vyplývá, že tyto osoby žalobce neznají. Tvrzení žalovaného založené na stanovisku společnosti EUROVIA CS, a.s. označil za účelové a v rozporu s faktickým stavem věci. Dle informací žalobce byly tyto osoby pracovníky polské společnosti WORK STATION POLAND Sp. z o.o., která měla uzavřenou smlouvu o dílo se společností Kopmit servis s.r.o. (subdodavatel žalobce) a až tato společnost měla uzavřenou smlouvu o dílo se žalobcem. Žalobce shrnul, že nemohl osobám V. K. a O. L. umožnit výkon závislé činnosti mimo pracovní vztah, jak mu správní orgány kladly za vinu, natož aby jim umožnil výkon nelegální činnosti.
11. Namítal taktéž, že žalovaný nesprávně zjistil skutkový stav věci i v případě přestupku provádění prací v rezidenci Sadová, jelikož žalobce s I. D., Y. S. a S. F. nemohl mít uzavřenu písemnou pracovní smlouvu (či jiné dohody o pracovní činnosti atp.), jelikož tyto osoby byly pracovníky společnosti Baldesara s.r.o. (subdodavatel žalobce), jsou tedy podřízeni panu O. M. (jednatelem společnosti Baldesara s.r.o.), který jim práci přiděloval. Žalobce byl přesvědčen, že vše správním orgánům prokázal dvěma fakturami vystavenými společností Baldesara s.r.o. žalobci a smlouvou o dílo, kterou uzavřel se společností Baldesara s.r.o. dne 10. 4. 2020, s níž spolupracoval již ode dne 1. 4. 2020 na základě ústní dohody. Žalobce shrnul, že nemohl umožnit I. D., Y. S. a S. F. výkon závislé činnosti

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

mimo pracovní vztah, jak mu správní orgány kladly za vinu, natož aby jim umožnil výkon nelegální činnosti, či že by jim umožnil výkon závislé práce bez povolení k zaměstnání.

12. Nesouhlasil ani se skutkovými zjištěními ohledně pana I. Z., jelikož tento disponoval doklady, které prokazovaly existenci pracovněprávního vztahu, jen tyto neměl v době kontroly u sebe.
13. Žalobce poté v obecné rovině namítal, že žalovaný vydáním žalobou napadeného rozhodnutí a postupy ve správním řízení porušil § 3, § 50 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění rozhodném (dále jen „správní řád“), neboť nezjistil dostatečně skutkový stav věci a neopatřil si veškeré potřebné podklady pro rozhodnutí; porušil § 2 odst. 1, 3, 4 správního řádu, když nepostupoval v souladu s právními předpisy, nešetřil oprávněné zájmy žalobce, nedbal, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu.
14. Žalobce nesouhlasil s výší uložené pokuty, kterou označil za likvidační a současně upozornil, že se aktuálně nachází ve špatné ekonomické situaci, vzhledem k epidemii koronaviru.
15. Žalobce navrhoval, aby soud zrušil žalobou napadené rozhodnutí.
16. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 29. 11. 2019 plně odkázal na žalobou napadené rozhodnutí a na rozhodnutí prvostupňového správního orgánu, jelikož žalobce se v žalobě bránil stejnými námitkami jako v odvolání. Poukázal na to, že žalobce žalobní tvrzení ohledně likvidační výše pokuty soudu nikterak neprokázal.
17. Žalovaný navrhl soudu aby, nedůvodnou žalobu zamítl.

III.

Ústní jednání

18. Na ústním jednání dne 18. 10. 2023 právní zástupce žalobce setrval na svém procesním stanovisku a odkázal na v žalobě uvedené žalobní námitky. Toliko dodal, že v případě námitky směřující proti výši uložené sankce doplňuje, že byť již pominula epidemie koronaviru, přesto je finanční situace žalobce špatná.
19. Žalovaný na ústním jednání taktéž setrval na procesním stanovisku a odkázal plně jak na vyjádření k žalobě, tak na odůvodnění napadeného rozhodnutí, zdůraznil.

V.

Posouzení žaloby

20. Na základě podané žaloby přezkoumal Městský soud v Praze napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“)].
21. Žaloba není důvodná.
22. Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:
23. Podle § 5 písm. e) bodu 1 zákona o zaměstnanosti „[p]ro účely tohoto zákona se rozumí nelegální práci výkon závislé práce fyzickou osobou mimo pracovněprávní vztah.“

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

24. Podle § 5 písm. e) bodu 2 zákona o zaměstnanosti „[p]ro účely tohoto zákona se rozumí nelegální práci práce vykonávaná cizincem v rozporu s vydaným povolením k zaměstnání nebo bez tohoto povolení, je-li podle tohoto zákona vyžadováno, nebo v rozporu se zaměstnaneckou kartou, kartou vnitropodnikově převedeného zaměstnance nebo modrou kartou vydanými podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky nebo bez některé z těchto karet; to neplatí v případě výkonu jiné práce podle § 41 odst. 1 písm. c) zákoníku práce, nebo“
25. Podle § 5 písm. e) bodu 3 zákona o zaměstnanosti „[p]ro účely tohoto zákona se rozumí nelegální práci práce vykonávaná cizincem pro právnickou nebo fyzickou osobu bez platného oprávnění k pobytu na území České republiky, je-li podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky vyžadováno,“
26. Podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti „[p]právnická osoba nebo podnikající fyzická osoba se správního deliktu dopustí tím, že umožní výkon nelegální práce podle § 5 písm. e) bodu 1 nebo 2,“
27. Podle § 140 odst. 1 písm. e) zákona o zaměstnanosti „[p]právnická osoba nebo podnikající fyzická osoba se správního deliktu dopustí tím, že umožní výkon nelegální práce podle § 5 písm. e) bodu 3“
28. Podle § 140 odst. 2 písm. d) zákona o zaměstnanosti „[p]právnická osoba nebo podnikající fyzická osoba se správního deliktu dopustí tím, že nemá v místě pracoviště kopie dokladů prokazujících existenci pracovněprávního vztahu podle § 136 odst. 1 nebo 2.“
29. Podle § 140 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti „[z]a správní delikt se uloží pokuta do 10 000 000 Kč, jde-li o správní delikt podle odstavce 1 písm. c) a e) nebo f), nejméně však ve výši 50 000 Kč.“
30. Podle § 2 odst. 1 zákoníku práce „[z]ávislou prací je práce, která je vykonávána ve vztahu nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance, jménem zaměstnavatele, podle pokynů zaměstnavatele a zaměstnanec ji pro zaměstnavatele vykonává osobně.“
31. Podle § 2 odst. 2 zákoníku práce „[z]ávislá práce musí být vykonávána za mzdu, plat nebo odměnu za práci, na náklady a odpovědnost zaměstnavatele, v pracovní době na pracovišti zaměstnavatele, popřípadě na jiném dohodnutém místě.“
32. Podle § 3 zákoníku práce „[z]ávislá práce může být vykonávána výlučně v základním pracovněprávním vztahu, není-li upravena zvláštními právními předpisy. Základními pracovněprávními vztahy jsou pracovní poměr a právní vztahy založené dohodami o pracích konaných mimo pracovní poměr.“
33. Žalobce v žalobě brojil výlučně proti nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu věci. Žalobcová obrana byla vystavěna na tvrzení, že ve výroku prvostupňového správního rozhodnutí označení zahraniční pracovníci nebyli pracovníky žalobce, tudíž pro něj nevykonávali žádnou závislou pracovní činnost. Žalobní námitky žalobce koncipoval tak, že jimi toliko popíral hodnocení učiněná správními orgány z podkladů založených ve správním spise, neboť v obou případech kontrolovaných staveb označil konkrétní subdodavatelské společnosti (Kopmit s. r. o. a Baldesara s.r.o.), pro které na kontrolovaných stavbách zahraniční pracovníci pracovali, a s nimiž měl uzavřené smlouvy o dílo; a v případě stavby rezidence Sadová na svou obranu navíc poukázal na listiny, které do správního spisu založil, a to na dvě faktury od společnosti Baldesara s.r.o. a smlouvu o dílo.

34. Soud připomíná, že žalobci je kladeno na vinu nejen, že zahraničním pracovníkům umožnil výkon závislé práce, nýbrž že jim umožnil výkon nelegální závislé práce. Soud v dané věci postupoval dle ustálené judikatury správních soudů, dle níž je nutno v případě přestupku dle § 140 odst. 1 písm. c), e) zákona o zaměstnanosti přezkoumat, zdali ze správními orgány zjištěného skutkového stavu vyplývá, že právě vůči žalobci došlo k naplnění definičních znaků závislé práce u činnosti, kterou prováděli ve výroku specifikovaní pracovníci na kontrolovaných stavbách (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 8. 2023, č. j. 2 Ads 222/2022 – 25). Soud se tedy předně vyjádří k pojmu závislá práce, přičemž poukazuje na právní věty k rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2014, č. j. 6 Ads 46/2013-35, v níž Nejvyšší správní soud k problematice pojmových znaků závislé práce uvedl následující: „[s]polečným rysem všech znaků závislé práce vymezených v § 2 odst. 1 zákoníku práce z roku 2006 je osobní či hospodářská závislost zaměstnance na zaměstnavateli. Tyto znaky slouží k odlišení závislé práce od jiných ekonomických aktivit (zejména samostatného podnikání), ale také od aktivit jiného charakteru (zejména mezilidské výpomoci). Proto musí správní orgány při postihování nelegální práce [§ 5 písm. e) bodu 1 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti] obviněnému prokázat naplnění všech těchto znaků – zaměstnanec osobně a soustavně vykonává práci jménem zaměstnavatele a podle jeho pokynů, přičemž se vůči zaměstnavateli nachází v podřízeném vztahu. Odměna sice nepředstavuje samostatný definiční znak závislé, resp. nelegální práce, avšak pokud jedna osoba poskytne nebo přislíbí druhé za její činnost odměnu, jde o významnou skutečnost pro posouzení, zda mezi nimi existuje vztah nadřízenosti a podřízenosti vyplývající z hospodářské závislosti zaměstnance na zaměstnavateli.“
35. Soud shrnuje, že znaky závislé práce, jejichž kumulativní naplnění musí správní orgán při postihování nelegální práce prokázat, plynou z § 2 odst. 1 zákoníku práce, a jsou jimi vztah nadřízenosti a podřízenosti, výkon činnosti jménem zaměstnavatele a podle jeho pokynů a osobní výkon činnosti zaměstnancem. Další náležitosti spojené s výkonem závislé práce a uvedené v § 2 odst. 2 zákoníku práce, tedy výkon za mzdu, plat nebo odměnu za práci, na náklady a odpovědnost zaměstnavatele, v pracovní době na pracovišti zaměstnavatele, popřípadě na jiném dohodnutém místě, již nejsou podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu obligatorními znaky závislé práce, ale toliko povinnostmi zaměstnavatele, resp. podmínkami, za nichž je práce vykonávána (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 10. 2015, č. j. 2 Ads 151/2015-27, či ze dne 27. 2. 2019, č. j. 6 Ads 225/2018-29).
36. Soud zároveň akcentuje, že cílem právní úpravy tzv. nelegální práce podle § 5 písm. e) bod 1 zákona o zaměstnanosti, již je závislá práce vykonávaná fyzickou osobou mimo pracovněprávní vztah, bylo: „[o]mezit praktiky, kdy fyzické osoby vykonávají práci pro jinou fyzickou nebo právnickou osobu mimo pracovněprávní vztah, tzn. zabránit obcházení zákona formou výkonu samostatné výdělečné činnosti nebo na základě občanskoprávních smluv“ (viz důvodová zpráva k novele zákona, provedené zákonem č. 367/2011 Sb., a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2019, č. j. 6 Ads 225/2018-29). Soud dále odkazuje na bod [15] odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 10. 2015, č. j. 2 Ads 151/2015-27, podle kterého „[p]ro zhodnocení, zda se v konkrétním případě jedná o výkon závislé práce, je třeba komplexně posoudit všechny znaky závislé práce (za současného přihlídnutí k podmínkám jejího výkonu). Pokud správní orgány prokážou naplnění veškerých znaků plynoucích z § 2 odst. 1 zákoníku práce, půjde o výkon závislé práce i tehdy, neposkytne-li zaměstnavatel svému zaměstnanci za jeho práci mzdu, plat či odměnu, případně nehradí-li zaměstnavatel náklady spojené s výkonem práce zaměstnance, či odmítá-li

zaměstnavatel přijmout odpovědnost za práci vykonanou zaměstnancem, anebo není-li práce vykonávána v pracovní době na pracovišti zaměstnavatele nebo na jiném dohodnutém místě, jak vyžaduje § 2 odst. 2 tohoto zákona. Posuzování, zda byly naplněny jednotlivé znaky, by přitom nemělo sklouznout k ryze formálnímu „škatulkování“, ale mělo by vycházet z materiálního posouzení vykonávané činnosti a charakteru soukromoprávního vztahu (zda jsou smluvní strany vůči sobě fakticky v postavení dvou rovnocenných obchodních partnerů apod.).“

37. Soud se v dané věci bude nejprve zabývat první žalobní námitkou, v níž žalobce namítal, že v případě provádění prací na stavbě mostu v Otrokovicích nebylo ve správním řízení hodnověrným způsobem prokázáno, že by V. K. a O. L. vykonávali pro žalobce závislou práci. Je tak nezbytné přezkoumat, zdali správní orgány dostatečně zjistily, že V. K. a O. L. vykonávali závislou činnost skutečně pro žalobce. Žalobce totiž svou obranu postavil na tvrzení, že V. K. a O. L. byli pracovníky polské společnosti WORK STATION POLAND Sp. z o. o., která na základě smlouvy o dílo spolupracovala se společností Kopmit servis s. r. o. (subdodavatelem), která opět na základě smlouvy o dílo spolupracovala se žalobcem. Soud však s odkazem na správní spis považuje žalobcovu obranu za vyvrácenou. Jednak ze správního spisu vyplývá, že V. K. a O. L. se o možnosti pracovat v ČR dozvěděli na Ukrajině, odkud za výkon této práce do Otrokovic odjeli, dohodnutá částka platu byla ve výši 100 Kč za hodinu; oba shodně popřeli, že by znali polskou společnost WORK STATION POLAND Sp. z o. o. či společnost Kopmit s. r. o., oni totiž vůbec nevěděli, pro koho konkrétně práci vykonávají, nedisponovali ani žádnými pracovními doklady, z nichž by tato skutečnost vyplývala, věděli pouze, že na stavbě působí společnost EUROVIA CS a.s. (viz záznam o zjištění na místě ze dne 5. 9. 2019, protokoly o výslechu účastníka správního řízení ze dne 2. 7. 2019). Naopak ze záznamu o podání vysvětlení ze dne 1. 7. 2019 sepsaném s panem B. P., což byl zástupce společnosti EUROVIA CS, a.s. vyplývá, že V. K. a O. L. pracovali pro žalobce dle smlouvy o dílo, úkoly jim přiděloval a výkon práce kontroloval stavbyvedoucí (pan V. V.), taktéž vedl evidenci jejich docházky, odměnu za práci jim vyplácel žalobce. Z panem P. předložené rámcové smlouvy o dílo č. 153R19-14 ze dne 24. 4. 2019 soud ověřil, že byla uzavřena mezi společností EUROVIA CS, a.s., jakožto objednatelem na jedné straně a žalobcem jakožto zhotovitelem na straně druhé, předmětem smlouvy byl závazek objednatele uzavřít se žalobcem smlouvy či objednávky na provedení stavebních, montážních atp. prací na stavbách objednatele. Dále pan P. správním orgánům předložil objednávku ze dne 3. 5. 2019 č. 4241660393, z níž soud zjistil, že si společnost EUROVIA CS, a. s. u žalobce objednala na stavbu mostu v Otrokovicích provedení stavebních, zemních, montážních atp. prací dle požadavků konkrétního stavbyvedoucího na dané stavbě, dohodnutá doba plnění byla od 1. 5. 2019 do 30. 10. 2019 a hlavním stavbyvedoucím zde byl právě pan P. Nad to ohledně společnosti Kopmit s. r. o. prvostupňový správní orgán z výpisů veřejných rejstříků zjistil, že tato společnost neměla k pojištění přihlášeného žádného zaměstnance. Tyto důkazy dle názoru soudu jsou natolik konkrétní, že ve svém souhrnu podávají ucelený obraz skutkového stavu tak, že to byl právě žalobce, pro kterého V. K. a O. L. vykonávali závislou činnost, tj. v tomto případě jim umožnil, aby jeho jménem prováděli stavební práce na dohodnutém díle (stavbě) pro žalobcova objednatele společnost EUROVIA CS, a. s. Veškeré další listinné podklady předložené žalobcem pak dle názoru soudu nebyly schopné tento ucelený řetězec rozbít, ani z nich nebylo lze dovodit jiný alternativní sled skutkových událostí. Žalobce sice označil stanovisko společnosti EUROVIA CS, a. s. za účelové, ale již neuvedl ničeho dalšího, co by tento jeho názor podpořilo. Soud má naopak vyjádření pana P. za zcela jednoznačné, konzistentní a navíc podpořené listinnými důkazy.

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

38. Správní orgány tak na základě uvedených zjištění dospěly ke správnému závěru, že V. K. a O. L. pro žalobce vykonávali nelegální práci se znaky závislé práce. Soud odkazuje zejména na str. 10 – 14 prvostupňového rozhodnutí, v němž prvostupňový správní orgán jednoznačným a podrobným způsobem popsal význam jednotlivých skutkových zjištění, podřadil je pod jednotlivé znaky závislé práce a předestřel ucelenou úvahu ohledně toho, že režim práce V. K. a O. L. neměl charakter nezávislé činnosti, nýbrž se jednalo o výkon závislé práce. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí s prvostupňovým správním orgánem ztotožnil a plně přijal jeho úvahu ohledně toho, že se jednalo o výkon závislé práce. Jelikož žalobce v podané žalobě z velké části opakuje odvolací námitky, se kterými se žalovaný podle názoru soudu dostatečně vypořádal; považuje soud odkaz na rozhodnutí správních orgánů, se kterými se ztotožnil, za více než vhodný.
39. Soud konstatuje, že žalobce v obecné rovině sporoval výkon závislé práce ze strany V. K. a O. L., soud proto taktéž jen v obecné rovině konstatuje, že má za to, že ve správním řízení bylo prokázáno faktické naplnění znaků závislé práce podle § 2 odst. 1 zákoníku práce a ostatně i dalších podmínek výkonu práce podle § 2 odst. 2 zákoníku práce, když tyto práci vykonávali osobně (viz záznam o zjištění na místě a evidence docházky za červen 2019), soustavně (pan K. od 4. 6. 2019 a pan L. od 12. 6. 2019) v prostorách (na stavbě mostu v Otrokovicích) smluvního partnera žalobce společnosti EUROVIA CS, a.s.; práci vykonávali jménem žalobce (objednávka ze dne 3. 5. 2019, rámcová smlouva o dílo ze dne 24. 4. 2019), byť jim byla práce fakticky přidělována a kontrolována stavbyvedoucím subdodavatelem žalobce; taktéž je splněn znak závislosti V. K. a O. L. na žalobci, neboť ten jim z titulu nadřízenosti umožnil výkon práce na místě, čímž rozhodl o jejich pracovním a organizačním zařazení na pracovišti. Správní orgány dle názoru soudu zcela příhodně v této souvislosti odkázaly na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2014, č. j. 6 Ads 46/2013 – 35, kde se Nejvyšší správní soud vyjádřil k otázce závislosti výkonu práce v první právní větě následovně: *„[s]polečným rysem všech znaků závislé práce vymezených v § 2 odst. 1 zákoníku práce z roku 2006 je osobní či hospodářská závislost zaměstnance na zaměstnavateli. Tyto znaky slouží k odlišení závislé práce od jiných ekonomických aktivit (zejména samostatného podnikání), ale také od aktivit jiného charakteru (zejména mezilidské výpomoci). Proto musí správní orgány při postihování nelegální práce [§ 5 písm. e) bodu 1 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti] obviněnému prokázat naplnění všech těchto znaků – zaměstnanec osobně a soustavně vykonává práci jménem zaměstnavatele a podle jeho pokynů, přičemž se vůči zaměstnavateli nachází v podřízeném vztahu.“* Ze správního spisu je zřejmé, že V. K. a O. L. práci na stavbě vykonávali za účelem získání odměny, proto se na pracoviště dostavili a podřídili se pracovním pokynům. Soud se ztotožnil se závěrem správních orgánů, že v dané věci nelze jednoznačně určit, kdo konkrétně jim platil a jak vysokou odměnu za práci, byť pan P. uvedl, že odměna jim byla hrazena žalobcem, V. K. a O. L. uvedli, že za práci obdrželi toliko zálohu od neznámého řidiče s tím, že výplata jim bude vyplacena až v polovině července 2019; pro právní posouzení věci je však podstatné to, že V. K. a O. L. byli nesporně odměňováni za výkon práce pro žalobce (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 10. 2015, č. j. 2 Ads 151/2015 – 27). Skutečnost, že V. K. a O. L. vykonávali stavební práce mimo pracovní právní vztah a rovněž bez povolení k zaměstnání na území České republiky, nebyla žalobcem sporována, přičemž ani jeden cizinec nepopíral, že neměl uzavřenu jakoukoli dohodu či smlouvu, která by upravovala jeho pracovní právní vztah, taktéž nepopírali, že nedisponovali povolením k výkonu zaměstnání v České republice, správním orgánům ani žádné takovéto dokumenty nepředložili. Naopak ze správního spisu je zřejmé, že oba si uvědomovali, že

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

zde vykonávají nelegální práci, což navíc bylo potvrzeno i přípisem cizinecké policie ze dne 8. 1. 2020 a u pana K. byl zjištěn i neoprávněný pobyt v České republice. První žalobní námitku tak soud shledal nedůvodnou.

40. Soud se bude dále zabývat druhou žalobní námitkou, v níž žalobce opět namítal, že v případě provádění prací na stavbě rezidence Sadová ve Zlíně nebylo ve správním řízení hodnověrným způsobem prokázáno, že by I. D., Y. S. a S. F. vykonávali pro žalobce závislou práci. Předně je nezbytné přezkoumat, zdali správní orgány dostatečně zjistily, že I. D., Y. S. a S. F. vykonávali závislou činnost skutečně pro žalobce. Žalobce totiž svou obranu postavil na tvrzení, že I. D., Y. S. a S. F. byli pracovníky společnosti Baldesara s. r. o. (subdodavatele žalobce), která na základě smlouvy o dílo ze dne 10. 4. 2020 spolupracovala se žalobcem. Soud však s odkazem na správní spis považuje žalobcovu obranu za vyvrácenou. Jednak ze správního spisu vyplývá, že I. D., Y. S. a S. F. se o možnosti pracovat v ČR dozvěděli od známých, kteří jim dali kontakt na osobu jménem V., jenž jim zařídil výkon prací na stavbě ve Zlíně, dohodnutá částka platu byla ve výši 100 Kč za hodinu; v případě S. F. jej na stavbu poslal pan K., s nímž se dohodl na odměně ve výši 120 Kč za hodinu, kterou mu vyplácí pan K. v hotovosti ve výši 25 000 Kč měsíčně; oproti tomu I. D., Y. S. dostávali odměnu za práci od řidičů, kteří rozváželi Ukrajince za prací po České republice; všichni shodně uvedli, že nevědí, pro koho konkrétně práci vykonávají, nedisponovali ani žádnými pracovními doklady, z nichž by tato skutečnost vyplývala, věděli pouze, že na stavbě působí společnost POZIMOS a.s., kde se mají hlásit u „mistra“ pana P., jenž jim práci zadává (viz záznam o zjištění na místě ze dne 24. 6. 2020, protokoly o výslechu účastníka správního řízení ze dne 24. 6. 2020, poskytnutí součinnosti ze dne 24. 6. 2020). Dále z poskytnutí součinnosti ze dne 24. 6. 2020 sepsané s panem J. P., což byl zástupce společnosti POZIMOS, a.s., vyplývá, že I. D., Y. S. a S. F. pracovali pro žalobce, jednotlivé pracovní úkoly na stavbě jim po dohodě se žalobcem přiděloval on a výkon práce kontroloval, taktéž vedl evidenci jejich docházky, kterou pak žalobci zasílal. Ze společností POZIMOS, a.s. předložené smlouvy o dílo č. S 62/2020/402 ze dne 1. 4. 2019 soud ověřil, že byla uzavřena mezi společností POZIMOS, a.s., jakožto objednatelem na jedné straně a žalobcem jakožto zhotovitelem na straně druhé, předmětem smlouvy byl závazek žalobce (zhotovitele) na provedení stavebních – zednických a pomocných stavebních prací na stavbě pod názvem Rezidence Sadová ve Zlíně (Sadová čp. 3827). Taktéž z protokolu o předání a převzetí staveniště ze dne 1. 4. 2020 a seznamu pracovníků – vstupní školení jednoznačně vyplývá, že žalobce, zastoupen jednatelem V. K. od společnosti POZIMOS, a. s. přebíral staveniště rezidence Sadová ke zhotovení díla (stavebních prací) dne 1. 4. 2020 a téhož dne byli I. D., Y. S. a S. F., jakožto zaměstnanci žalobce proškoleni o bezpečnosti práce panem P.. Prvostupňový správní orgán z výpisu společnosti žalobce ve veřejném rejstříku zjistil, že zapsaným jednatelem žalobce je pan V. K. Tyto důkazy dle názoru soudu jsou natolik konkrétní, že ve svém souhrnu podávají ucelený obraz skutkového stavu tak, že to byl právě žalobce, pro kterého vykonávali I. D., Y. S. a S. F. závislou činnost, tj. v tomto případě jim umožnil, aby jeho jménem prováděli pomocné stavební práce na dohodnutém díle (stavbě) pro žalobceva objednatele společnost POZIMOS, a. s. Je sice pravdou, že žalobce do správního spisu předložil smlouvu o dílo ze dne 10. 4. 2020 uzavřenou jím jakožto objednatelem se společností Baldesara s. r. o. jakožto dodavatelem na realizaci díla spočívajícího ve výkonu stavebních prací na stavbě rezidence Sadová ve Zlíně, kdy v čl. II. byla doba plnění díla dohodnuta od 10. 4. 2020 do 30. 6. 2020; doložil i faktury ze dne 30. 4. 2020 a 30. 6. 2020, jimiž prokazoval, že společnost Baldesara s.r.o. fakturovala žalobci částky za výkon díla na stavbě Rezidence Sadová. Tyto listinné

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

podklady předložené žalobcem dle názoru soudu nebyly schopné rozbít ucelený a logický řetězec skutkového zjištění, že I. D., Y. S. a S. F. na stavbě vykonávali závislou práci pro žalobce, když z nich nebylo možno ani dovodit žalobcovu tvrzení, že uvedení cizinci vykonávali práci pro společnost Baldesara s. r. o. O společnosti Baldesara s. r. o. ničeho nevyprávěli ani zahraniční pracovníci, ale ani zástupce společnosti POZIMOS, a.s., jenž stavbu prováděl, ten naopak jednoznačně označil žalobce za osobu zaměstnávající I. D., Y. S. a S. F. Navíc žalobcem předložená smlouva o dílo měla dohodnutý pozdější termín výkonu díla, a to od 10. 4. 2020, než kdy dotčení zahraniční pracovníci fakticky započali na stavbě fakticky vykonávat práce, tj. ode dne 1. 4. 2020, kdy tento den koresponduje i s datem převzetí stavby žalobcem (viz protokoly o výsledku účastníka správního řízení ze dne 24. 6. 2020, protokol o předání a převzetí staveniště ze dne 1. 4. 2020 a seznamu pracovníků – vstupní školení). Na shora uvedeném názoru dle soudu nemůže ničeho změnit ani nepodložené tvrzení žalobce, že spolupráce se společností Baldesara s.r.o. fakticky započala dříve. Věrohodnost žalobcem doložených listinných dokladů má soud za vyvrácenu i zjištěním správních orgánů z veřejných rejstříků a registrů, z nichž vyplynulo, že společnost Baldesara s. r. o. ke dni 3. 8. 2020 nemá k pojištění evidovaného žádného zaměstnance. Rovněž tak žalobcem odkazované faktury, nejsou způsobilé bez dalšího prokázat žalobcovu obranu. Soud pro stručnost odkazuje na správné vypořádání prvostupňového správního orgánů se žalobcem předloženými listinnými dokumenty na straně 9 odůvodnění rozhodnutí.

41. Správní orgány tak na základě uvedených zjištění dospěly ke správnému závěru, že I. D., Y. S. a S. F. pro žalobce vykonávali nelegální práci se znaky závislé práce. Soud odkazuje zejména na str. 10 – 14 prvostupňového rozhodnutí, v němž prvostupňový správní orgán jednoznačným a podrobným způsobem popsal význam jednotlivých skutkových zjištění, podřadil je pod jednotlivé znaky závislé práce a předestřel ucelenou úvahu ohledně toho, že režim práce I. D., Y. S. a S. F. měl charakter nezávislé činnosti, nýbrž se jednalo o výkon závislé práce. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí s prvostupňovým správním orgánem ztotožnil a plně přijal jeho úvahu ohledně toho, že se jednalo o výkon závislé práce. Jelikož žalobce v podané žalobě z velké části opakuje odvolací námitky, se kterými se žalovaný podle názoru soudu dostatečně vypořádal; považuje soud odkaz na rozhodnutí správních orgánů, se kterými se ztotožnil, za více než vhodný.
42. Soud konstatuje, že žalobce v obecné rovině sporoval výkon závislé práce ze strany I. D., Y. S. a S. F., soud proto taktéž jen v obecné rovině konstatuje, že má za to, že ve správním řízení bylo prokázáno faktické naplnění znaků závislé práce podle § 2 odst. 1 zákoníku práce a ostatně i dalších podmínek výkonu práce podle § 2 odst. 2 zákoníku práce, když tito práci vykonávali osobně (viz záznam o zjištění na místě, protokoly o výsledku ze dne 24. 6. 2020, poskytnutí součinnosti ze dne 24. 6. 2020, evidence docházky za červen), soustavně (na stavbě vykonávali práce od 1. 4. 2020) v prostorách (na stavbě Rezidence Sadová ve Zlíně) smluvního partnera žalobce společnosti POZIMOS, a.s.; práci vykonávali jménem žalobce (smlouva o dílo ze dne 1. 4. 2019, protokol o předání a převzetí staveniště ze dne 1. 4. 2020 a seznam pracovníků – vstupní školení), byť jim byla práce fakticky přidělována a kontrolována stavbyvedoucím subdodavatele žalobce; taktéž je splněn znak závislosti I. D., Y. S. a S. F. na žalobci, neboť ten jim z titulu nadřízenosti umožnil výkon práce na místě, čímž rozhodl o jejich pracovním a organizačním zařazení na pracovišti. Správní orgány dle názoru soudu zcela příhodně v této souvislosti odkázaly na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2014, č. j. 6 Ads 46/2013 – 35, kde se Nejvyšší správní soud vyjádřil k otázce závislosti výkonu práce v první právní větě následovně:

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

„[s]polečným rysem všech znaků závislé práce vymezených v § 2 odst. 1 zákoníku práce z roku 2006 je osobní či hospodářská závislost zaměstnance na zaměstnavateli. Tyto znaky slouží k odlišení závislé práce od jiných ekonomických aktivit (zejména samostatného podnikání), ale také od aktivit jiného charakteru (zejména mezilidské výpomoci). Proto musí správní orgány při postihování nelegální práce [§ 5 písm. e) bodu 1 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti] obviněnému prokázat naplnění všech těchto znaků – zaměstnanec osobně a soustavně vykonává práci jménem zaměstnavatele a podle jeho pokynů, přičemž se vůči zaměstnavateli nachází v podřízeném vztahu.“ Ze správního spisu je zřejmé, že I. D., Y. S. a S. F. práci na stavbě vykonávali za účelem získání odměny, proto se na pracoviště dostavili a podřídili se pracovním pokynům. Soud se ztotožnil se závěrem správních orgánů, že v dané věci nelze jednoznačně určit, kdo konkrétně jim platil a jak vysokou odměnu za práci, když uvedli, že za práci obdrželi toliko zálohu od neznámého řidiče či pana V., toliko S. F. označil žalobce (resp. jeho jednatele) za osobu, která mu odměnu vyplácela; pro právní posouzení je věci podstatné to, že I. D., Y. S. a S. F. byli nesporně odměňováni za výkon práce pro žalobce (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 10. 2015, č. j. 2 Ads 151/2015 – 27). Skutečnost, že I. D., Y. S. a S. F. vykonávali stavební práce mimo pracovní právní vztah a rovněž bez povolení k zaměstnání na území České republiky, nebyla žalobcem sporována, přičemž ani jeden cizinec nepopíral, že neměl uzavřenu jakoukoli dohodu či smlouvu, která by upravovala jeho pracovní právní vztah, taktéž nepopírali, že nedisponovali povolením k výkonu zaměstnání v České republice, správním orgánům ani žádné takovéto dokumenty nepředložili. Naopak ze správního spisu je zřejmé, že si všichni uvědomovali, že zde vykonávají nelegální práci, což navíc bylo potvrzeno i přípisem cizinecké policie. Ani druhou žalobní námitku tak soud shledal nedůvodnou.

43. Co se týče v pořadí třetí žalobní námitky sporující nesprávně zjištěný skutkový stav u pracovních dokladů pana I. Z., žalobce svou obranu postavil na tvrzení, že příslušné doklady správním orgánům doložil. Soud předně připomíná, že žalobce u I. Z., jenž vykonával práci na staveništi v Otrokovicích, potvrdil, že byl jeho zaměstnavatelem. Žalobce byl žalobou napadeným rozhodnutím viněn z toho, že v místě pracoviště neměl I. Z. dne 5. 9. 2019 kopii dokladu prokazujícího existenci jeho pracovní právního vztahu k žalobci. Soud odkazuje na ustanovení § 136 odst. 1 věta první zákona o zaměstnanosti, dle nějž: „[p]rávnícká nebo fyzická osoba je jako zaměstnavatel povinna mít v místě pracoviště kopie dokladů prokazujících existenci pracovní právního vztahu.“ Z citovaného textu zákonného ustanovení jednoznačně vyplývá, že je v něm zakotvena povinnost zaměstnavatele mít v místě pracoviště kopie dokladů prokazujících legálnost práce, tj. prokazujících vznik základního pracovní právního vztahu dle § 3 zákoníku práce těch zaměstnanců, kteří tam pracují. Tudíž již z jazykového znění citovaného ustanovení je zřejmé, že žalobcova obrana vystavěná na tvrzení, že pan Z. měl sice doklady prokazující jeho pracovní právní vztah, pouze je neměl v době kontroly u sebe, nemůže nikterak ovlivnit dispozici dané právní normy. Je totiž zcela bezpředmětné, kde jsou příslušné doklady uloženy, pokud se jejich kopie nenacházejí právě v místě pracoviště daného zaměstnance. K postihu zaměstnavatele totiž postačí toliko to, že nemá kopie příslušných dokladů zaměstnance v místě jeho pracoviště, nic dalšího již správní orgán pro naplnění skutkové podstaty přestupku dle § 136 odst. 1 zákona o zaměstnanosti nezkontroluje. Přitom žalobce nespороval, že by kopie pracovních dokladů I. Z. nebyly v době kontroly prvostupňového správního orgánu v místě jeho pracoviště, naopak ze správního spisu vyplývá, že pan Z., zaměstnanec žalobce, neměl v době kontroly u sebe, resp. v místě práce, dohodu o provedení práce, kterou měl se žalobcem uzavřenu, což telefonicky

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

potvrdil i jednatel žalobce (viz záznam o zjištění na místě ze dne 5. 9. 2019). Ze správního spisu taktéž vyplývá, že dohoda o provedení práce uzavřená mezi žalobcem a panem Z. ze dne 30. 7. 2019 byla právním zástupcem žalobce doložena prvostupňovému správnímu orgánu až dne 21. 10. 2019. Skutkový stav věci tak byl zjištěn zcela dostatečným způsobem; soud dále pro stručnost odkazuje na strany 15 až 16 prvostupňového správního rozhodnutí, kde se tento správní orgán podrobně tímto skutkem zabýval. Námitku žalobce tak shledal soud nedůvodnou.

44. Žalobce dále namítal, že v dané věci mu byla uložena pokuta v likvidační výši, neboť v současné době se nachází ve špatné ekonomické situaci způsobené epidemií koronaviru. Soud zdůrazňuje, že tato námitka žalobce zůstala v obecné rovině, když žalobce sice uvedl, z jakého důvodu považuje výši pokuty za likvidační, tj. v důsledku epidemie, avšak svá tvrzení nikterak nekonkretizoval a zejména ničím nedoložil. Soud konstatuje, že z prvostupňového správního rozhodnutí (viz str. 16 – 20) jasně vyplývají důvody, pro které byla žalobci pokuta uložena právě v této výši. Vzhledem k tomu, že obě správní rozhodnutí tvoří jeden celek, postupoval žalovaný zcela v souladu se zákonem, jestliže toliko odkázal na rozhodnutí prvostupňového správního orgánu, s jehož závěry se zcela ztotožnil. Pokud jde o výši ukládané pokuty, soud zdůrazňuje, že žalobce ve správním řízení neposkytl součinnost k náležitému zjištění svých majetkových poměrů, přestože byl k tomu vyzýván. Správní orgány tak zcela správně vycházely z údajů veřejných databází. Soud dodává, že prvostupňový orgán dokonce ani ze sbírky listin žalobce v obchodním rejstříku nemohl zjistit jeho aktuální majetkové poměry, jelikož žalobce do sbírky nedoložil aktuální údaje o svém majetku (viz strana 19 prvostupňového správního rozhodnutí). Rovněž tak žalobce ani během soudního řízení nikterak nekonkretizoval a ani neosvědčil své finanční a majetkové poměry. I tuto námitku žalobce tak soud posoudil jako nedůvodnou.
45. Námitku žalobce, že žalobou napadené rozhodnutí odporuje požadavkům stanoveným v § 2 odst. 1, 3, 4 a § 3, § 50 správního řádu soud považuje za ryze obecně formulovanou, jelikož žalobce neuved, v čem konkrétně tyto rozpory spatřuje. Soud proto rovněž v obecné rovině konstatuje, že považuje skutkový stav věci za dostatečně zjištěný, správní orgány disponovaly veškerými pro meritorní rozhodnutí podstatnými podklady, jejich věrohodnost ostatně ani nebyla žalobcem sporována, toliko z nich dovozoval odlišné skutkové závěry; taktéž soud nezjistil, že by správní orgány postupovaly ve správním řízení v rozporu s právními předpisy, že by nešetřily oprávněné zájmy žalobce, jimi přijaté řešení věci (tj. obě správní rozhodnutí) má soud za souladné s veřejným zájmem, jímž je zajisté zabránění výkonu nelegální práce na trhu práce v České republice, neboť tento negativní jev se bezesporu velmi závažným způsobem projevuje nejen v oblasti zaměstnávání, ale i v oblasti veřejných financí (daní).
46. Závěrem soud podotýká, že ve věci nepřehlédl požadavek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013-46, dle kterého *„[r]ozhoduje-li krajský soud ve správním soudnictví o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, kterým bylo rozhodnuto o vině a trestu za správní delikt v situaci, že zákon, kterého bylo použito, byl po právní moci správního rozhodnutí změněn nebo zrušen, je povinen přiblížnout k zásadě vyjádřené ve větě druhé čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, podle níž se trestnost činu posoudí a trest ukládá podle právní úpravy, která nabyla účinnosti až poté, kdy byl trestný čin spáchán, je-li to pro pachatele příznivější“*. V dané věci byla žalobci uložena pokuta za správní delikt dle § 140 odst. 1 písm. c), e) zákona o zaměstnanosti, který v době jeho

spáchání umožňoval uložit pokutu do výše 10 000 000 Kč, nejméně však ve výši 50 000 Kč. Byť byl následnými novelizacemi § 140 zákona o zaměstnanosti měněn, skutková podstata, kterou byl žalobce shledán vinným, nebyla nikterak obsahově změněna. Rovněž výše maximální i minimální možné sankce za spáchání tohoto přestupku zůstaly beze změny. Jelikož stávající právní úprava není pro žalobce příznivější, soud ke změně právní úpravy nepřihlédl.

VI.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

47. Lze tak uzavřít, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a judikaturou soudů, soud ve správním řízení neshledal ani procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, proto soud nedůvodnou žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
48. Výroky o nákladech řízení pod body II., III. rozhodnutí jsou odůvodněny § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve věci samé úspěšný a úspěšnému žalovanému prokazatelné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevznikly. Proto bylo rozhodnuto tak, že žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal dle § 60 odst. 7 s. ř. s.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 18. října 2023

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

Mgr. Gabriela Bašná v.r.
předsedkyně senátu